

MAX ELSKAMP

Az éj

Elérkezett az óra hát,
csukd be a könyved csendesen,

mert lelked, mely pőrére vált,
nem tudja, hisz-e bármiben;

szemed, mely világot bejárt,
nem lelt hitet semerre sem,

most megjött sötét éjszakád,
s az árnyék ellep teljesen.

Elvesztette szárnyát az álmod,
s ahogy éteréből leszállt,

síratja az égi világot,
s tereinek fénylő sorát,

s miután kiléptél magadból,
lélek, testben már nem honos,

amit szeretsz, gyűlölsz, ma abból
idegen minden, fátyolos.

Nos, hozzád az éj érkezik,
s az idő, melytől megöregszik

szíved, mely a földön a hit
révén békét lelni igyekszik,

s örömet a létben, mely éppen
olyan, mint mit hord belsejében;

csukd be könyved, az óra itt,
az alászálló éjjel itt van.

A holtak alszanak a sírban,
s a fáradt élő álmodik,

s csillagok gyúlnak sorra ki,
sötét leplen aranyszegek,

s a lét mihaszna dolgai
ugyancsak holtan fekszenek.

Hárs Ernő fordítása